

[Enggaard.]
 når det vurderes, hvad der er en hensigtsmæssig størrelse for kommunerne i Københavns amt.
 Med disse bemærkninger kan jeg give udtryk for, at dette lovforslag agter vi at stemme for ved tredje behandling.

Niels Helveg Petersen: Jeg kan på mit partis vegne uden videre give tilslutning til lovforslaget om ændring af den primærkommunale inddeling. Det er et forslag, der helt svarer til forsag, som det radikale venstre selv har fremsat, kun i henseende til lovtekniske ændringer er der forskel. I Københavns amt drejer det sig jo om en slags opsamlingsheat, hvor man nu gennemfører en reform af den primærkommunale inddeling på linje med, hvad man har gjort i det øvrige land, men med den meget væsentlige forskel, at det jo af gode grunde er umuligt at lægge til grund i Københavns amt det princip, som var grundlæggende i det øvrige land: ét bysamfund, én kommune.

Jeg kan give tilslutning til forslaget, som altså er identisk med, hvad mit parti har fremsat. Jeg undervurderer på ingen måde de vanskeligheder, der vil være ved grænse-
 dragningen i Københavns amt på basis af de retningslinjer, der er givet i lovforslaget, men på den anden side er opgaven ikke uløselig.

Når det drejer sig om udligningsforslaget, skal jeg uden videre erkende, at de bestående udligningsordninger i hovedstadsområdet er utilfredsstillende og utilstrækkelige. Jeg tror ikke, der er ét medlem her i salen eller ret mange kommunalfolk, som har et andet syn på disse udligningsordninger. Ofte er det jo også fra denne talerstol blevet sagt, at det var afgørende nødvendigt snart at nå til ordninger, der kunne afløse de bestående utilstrækkelige udligningsordninger.

Jeg vil også gerne slå fast, at mit parti ikke har hindret en hurtig behandling af udligningsproblemerne i hovedstadsområdet. Vi kunne have overvundet os selv til at sætte en udligningsordning i værk uden et nøje kendskab til indholdet af den kommende hovedstadsreform, men har bøjet os for de praktiske betænkeligheder, som er fremført fra ministerens side, og har først og fremmest bøjet os, fordi der i udvalgsdrøftelserne i øvrigt er skabt et politisk grund-

lag for, at der nu kan skabes en hovedstadsreform.

Der har hele tiden — og det vil jeg godt lige repetere — været en bred opslutning bag det synspunkt, at der skulle skabes et fællesorgan for hele området med vidtgående beføjelser og beføjelser på områder, som der også var enighed om. Der har endvidere også hidtil været enighed om, at indtil 1977 måtte der blive tale om en 3-leddet ordning. Det nye, det der er sket i udvalgsarbejdet, er, at der er blevet enighed om, at den principielle uenighed, som eksisterer om, hvad der skal ske efter 1977, ikke skal have lov til at skygge for det arbejde, som bør foregå i tiden indtil da, ikke bør have lov til at stå i vejen for, at man kommer i gang med en hovedstadsreform og får taget fat på de problemer, som vi alle meget gerne ser løst. Jeg hilser med meget stor glæde denne realistiske erkendelse i regeringspartiet og regeringen af, at det er på det grundlag, arbejdet i folketingsudvalget nu må foregå.

Jeg forlanger ikke — og det tror jeg også ville være uopnåeligt — at nogen skal afsværge principielle standpunkter i den anledning; det ville være urimeligt. Derimod vil jeg gerne rose for, at man har ladet hensynet til en hurtig ikrafttræden af det, som vi er enige om, stå foran en principstrid om, hvad der skulle ske om mere end 5 år.

Men lad mig så føje til, at det er klart, at en hvilken som helst ordning, som vi kan forhandle os frem til i sommerens løb, jo ikke kan være en evig ordning, at der ganske utvivlsomt er meget store problemer i hovedstadsområdet, og at mit parti gerne ser, at der i sammenhæng med, at vi tager fat på opgaven og kommer i gang, gennemføres analyser, der kan vise os, om den tråd, vi har fat i, nu også er den, der kan holde hele vejen igennem. Jeg synes, at det, vi skal være klar over i sommerens videre arbejde, og som må være ledetråden også for det, der skal ske i udvalget, må være det synspunkt, at først når folketinget har fastlagt strukturen, begynder i virkeligheden arbejdet med hovedstadsreformen, med at fylde kød og blod på de bestemmelser, de beføjelser, som fællesorganet skal have. Derfor er det godt, at vi i dag kan slå fast, at fra 1. april 1974 har vi et fællesorgan i hovedstadsområdet med betydelige beføjelser